

Betony



VE VYSOKÉM DOMĚ s výhledem na moře, v posledním patře v bytě se dvěma pokoji žije Betony se svojí babičkou, která se jí snaží naučit, jak pěstovat bylinky a pak je sušit, jak si vzít, co nabízejí, a chovat k nim úctu a respekt.

„Když si nějakou část bylinky utrhneš, měla bys jí taky poděkovat. Dává ti část sebe a to není samozřejmost. Nesměj se tomu, Betony,“ říká jí, „s rostlinami je třeba mluvit, prosit je a děkovat za jejich dary. Když daruješ něco vílám, které k nim patří, taky neprohlopíš. Na každý neduh existuje na světě jedna rostlina, která ho léčí,“ vysvětluje jí dále. „Jinak to ani Bohyně zařídit nemohla.“

Betony málokdy myslí na Bohyni, myslí na svoje tělo, které s ní nespolupracuje, kterému nerozumí a kterému nedokáže prokazovat úctu ani respekt.

Jakou bylinku stvořila Bohyně pro ni?

Jak se stane někým jiným?

Babička ji k ničemu nenutí. Často se kolem ní vznáší aura pochopení a vůně narcisů. Ale přesto má Betony pocit, že je pro ni zklamáním. Má pocit viny za to, čím není, pocit viny za to, čím je. Zarývá prsty do země, ale necítí, co by cítit měla.

Babička ji přesvědčuje.

„Musíš najít sama sebe, musíš se milovat. Teprve potom najdeš i cestu k Bohyni.“

Betony ale nemá ráda ženy.

Na zdi svého pokoje si pověsila obrázky slavných herců a zpěváků. Skutečnost jí protéká mezi prsty jako její babičce písek, když sází do truhlíků dole na dvorku sazeňičky tulipánů.

„Maja je ve tvém věku,“ říká jí. „Slyšela jsem, že se chystá s kamarády vyrazit na pláž, mám jí říct, aby tě vzala s sebou?“

„Mám svoje vlastní kamarády,“ odbude ji ona.

Povídá si s nimi ve svém pokoji. S kamarády, kteří neexistují, nemají hmotnou podobu, ona ale zná jejich příběhy, jejich city, vidí jejich tváře, mají podoby jejich oblíbených zpěváků a filmových hvězd. Jsou skuteční, ona to ví, cítí to.

Babička jí sama opakuje, že cokoliv, co si dokáže představit, je skutečné.

„Pravda je relativní,“ říká. „Na některých pravdách se všichni shodneme, samozřejmě.“

Šibalsky se usmívá, když míchá vařečkou ve velkém hrnci na sporáku. Nedívá se na Betony a pokračuje.

„Některé pravdy jsou zákony, ale jiné zase...“ přidá do hrnce trochu rozmarýnu a znovu jeho obsahem zamíchá, „... záleží na tom, kdo se dívá.“

A Betony se dívá ve svém pokoji, dívá se a vidí a její pravda je stejně skutečná jako pravda kohokoliv jiného. Nosí jen volné kalhoty a velké pánské košile a její babička dál voní po narcisech a dál ji k ničemu nenutí, ale ona stejně nenávidí svůj život, svoje tělo a to, co ostatní vidí, když se na ni podívají.

Něžnou dívku. S ženskými tvary, dlouhými blond vlasy a modrýma očima. Taková panenka. Tak něžná a zranitelná. Tak krotká.

Betony nežije v Steep Hill Cove, žije v Shanklinu, na pobřeží, tam u železničního mola, ze kterého vyjíždí trajekty na pevninu.

Když není ve škole, doprovází babičku na útesy a do lesa, a zatímco ona sbírá do košíku kopřivy a jitrocel a svíravé plody trnky,